Joulutervehdys 1992

Sukuseura Väyryset ry.

Sisällysluettelo

Puheenjohtajan tervehdys 3
Mikä lehdelle nimeksi ? 4
Viljo Väyrysen runo 4
Muistoja Vuokatista ja Sotkamosta 5
Viljo Väyrysen runo..... 7
Laulu Sotkamolle 8
Laivamatkalla Sinisellä Ajatuksella 9
Valokuvien arkistointi 10
Viljo Väyrysen runo 10
Valokuva suvusta 11
Jokainen on oman onnensa seppä 12
Sihteerin palsta 16
Jäsenluettelo 17
Hallituksen jäsenet .....
Laulu: Puolangan vaarat ..... takakansi

Lehden toimittivat: Eija M. Väyrynen
Eila Oikarinen
Mikko Moilanen

Palnotupa Ky – Oulu – 1992

HYVÄT SUKULAISET!

Haluan tervehtiä teitä kaikkia näin joulun alla. Vuosi 1992 on lähenemässä loppuaan. Sukuseuramme perustamisesta on kulumassa jo viides vuosi. Niin se vain tuo aika rientää.

Menneenä kesänä olimme koolla Sotkamossa, jossa vuosikokousta edeltävänä päivänä oli hieman ohjelmaakin yhdessäolon merkeissä. Sukujuhlaa emme tuolloin järjestäneet. Sukukokouksen yhteydessä tapaa näköjään aina uusia ja uusia osallistujia, se on oikein hyvä asia. Itselleni seuran kokoukset ovat vuoden kohokohta.

Ensi vuonna seuramme täyttää kunnioitettavat viisi vuotta. Tällöin kokoonnumme Puolangalle, kuten Sotkamon kokouksessa päätimme. Ajankohta lienee heinäkuun ensimmäinen viikonvaihde, jolloin on myös Puolangan pitäjätapahtuma, eli ROKULI. Seuraavassa tiedotteessa ilmoitamme tarkemmin, mutta pankaapa jo nyt asia mieleenne.

Jäsenmaksun maksamisesta haluan muistuttaa tässä yhteydessä, että vuosijäseniä ovat, jotka suorittavat seuralle vuosittaisen jäsenmaksun, joka on 50 mk. Alle 18-vuotiailta nuorisojäseniltä ja 70 vuotta täyttäneiltä ja sitä vanhemmilta ei kanneta jäsenmaksua. Ainaisjäseneksi pääsee maksamalla jäsenmaksun kymmenkertaisena.

Lopuksi haluan kiittää teitä kaikkia, hyvät sukulaiset, kuluneesta vuodesta ja toivottaa hyvää ja rauhallista joulua ja menestystä uudelle vuodelle!
Tapaamme ensi kesänä seuran syntysijoilla Puolangalla.

SUKUSEURAN JA OMASTA PUOLESTANI TERVEHTIEN!

Elias Väyrynen
puheenjohtaja

MIKÄ LEHDELLE NIMEKSI ?

Vuosi on vierähtänyt. Kaksi lehteä on ilmestynyt vuotta kohti. Ensi vuonna on sukuseuralla syntymäpäivät. Kokonaista viisi vuotta! Jäsenet ovat jaksaneet kirjoitella lehteen. Paljon onkin vuoden aikana tapahtunut, mutta myös vanhoja muistoja ja valokuvia on kaivettu esiin. Kaikki lehteen tuleva materiaali on tervetullutta, niin vanhoilta kuin nuoriltakin sukumme jäseniltä.

1993 sukuseuramme täyttää mukavat viisi vuotta. Jo pitkään on mielessäni ollut ajatus vakituisesta nimestä sukuseuran lehdelle. Vuosikokous tiedote ja joulutervehdys ovat tähän asti viitanneet ajankohtaan, jolloin lehti on ilmestynyt. Keväinen tai paremminkin kesän alun lehti on tarkoitettu tiedotteeksi vuosikokousta varten ja taas joululehdessä olemme halunneet toivottaa hyvää joulua, kerrata vuoden tapahtumia ja julkaista suurta suosiota saaneen jäsenluettelon eli kuka on kukin.

Siispä julistan pienen kilpailun alkavan juhlavuoden kunniaksi. Mikä sukuseura Väyryset ry:n lehdelle nimeksi? Kilpailuun saa osallistua vapaamuotoisesti. Nimiehdotuksia voi lähettää sukuseuran sihteerin kautta lehden toimitukselle ja edelleen hallitukselle. Hallitus käy läpi ehdotuksia ja valitsee mielestään parhaan ehdotuksen. Kevään lehdessä voimme sitten julkaista nimiehdotuksia ja "voittajanimen".

Toivon ehdotuksia tulevan paljon, sillä lehden nimen tulisi jotenkin viitata sukuseuraamme, sen nimeen, jäseniin, perinteisiin tai muihin arvokkaisiin asioihin.

Jäsenten kirjoitukset, runot ja valokuvat ovat edelleen tervetulleita toimitukseen. Tehkäämme yhdessä tästä lehdestä mieluisa luettava ja tulevaisuuteen säilytettävä lehti Väyrysten suvusta.

Rauhallista joulua ja onnellista alkavaa uutta vuotta!
Eija M. Väyrynen

*31.3.*1992

Olen löytänyt isäni Erikin.
Hänen syntymästä on kulunut
kaksisataakuusikymmentäyksi vuotta, mutta
hän on minun isäni ja vaimonsa Margareta on
minun äitini.
He ovat synnyttäneet monta
lasta joista minä olen
yksi.

Rakas Erik ja Margareta!
Me emme sulje toisiamme pois, ulos.
Ulkona on vain kylmä maailma, raskaat pilvet.
Vapaus on meille kaikki, ei hajonneet
tai hajoitetut toiveemme
suurista rikkauksista ja vallasta.
Vapaus, se virtaa kuin puro keväällä
talven orjuuden jäkeen.

Viljo Väyrynen
runokokoelmasta:
Tuuli on järveltä päin

Hyvät sukuseuran jäsenet

Tämä Vuokatti ja Sotkamo yleensä, jossa Väyryset tällä kertaa kokoontuvat, on seutu, johon rakkaimmat lapsuuteni ja varhaisnuoruuteni muistot liittyvät. Täällä ovat lapsuuteni leikkitantereet.

Olen syntynyt vain muutama kilometri täältä Tenetinvirran varrella Hokkilassa. Isäni Kusti Väyrynen oli Sanna ja Heikki Väyrysen kymmenlapsisen perheen vanhin poika. Yksi isän sisar oli Reeta, joka valmistui kätilöksi sopivasti kesällä, kun äiti synnytti minut syksyllä. Niinpä hän matkusti Helsingistä lokakuun viides päivä ja minä näin päivänvalon kuudennen päivän aamuna. Muutaman Helsinki vuoden jälkeen tätini tulikin sitten Sotkamoon, missä teki pitkän päivätyön. Kätilö Reeta oli 20-, 30- ja vielä 40-luvulla hyvin tunnettu henkilö täällä. "Meehän ensin Reetan mökille" opastivat äidit miehiään, kun lähettivät hakemaan kätilöä sitten, kun laajaan pitäjään oli palkattu jo toinen viranhaltija. Se oli kova työkenttä silloin kätilöllä. Ei ollut keneltä neuvoja kysyä, olipa tilanne mikä tahansa. Kahden ihmisen hengestä oli aina kysymys ja pitäjälle oli lähdettävä sillä mielellä, että voittajana selviän. Lienee tätini esimerkki minunkin ammatinvalintaa ohjannut.

Nämä vaarat, Vuokatinvaara ja Naapurivaara, olivat nuoruuteni kokoontumispaikkoja. Juhannusyön aurinkoa kokoonnuimme Vuokatinvaaralle katselemaan. Kävimme siellä muulloinkin kesällä. Nämä rinteet olivat silloin toisennäköiset. Metsäkin oli paikallaan, vain polku vei vaaralle. Pieni näkötorni siellä oli. Sieltä näkyi kauas. Olenkin vakuuttunut siitä, että niihin ihmisiin, jotka saavat lapsuudessaan katsella tällaisia maisemia, se heittää jälkensä. Heidän persoonaansa piirtyy kaipuu avarien maisemien katselusta. Kiitos lapsuuden avarista maisemista.

Näiltä kankailta olen ensimmäiset rahani hankkinut jäkälän poimimisella. Jäkälä kerättiin puulaatikoihin. Meille kerrottiin, että sitä viedään Saksaan. En enää muista minkälaisissa laatikoissa jäkälää oli, mutta tärkeää se raha minulle oli. Lapsuuden muistoihin kuuluu myöskin ns. kahvilakot. Muistan olleeni vuoden kahvilakossa, josta palkaksi sain villamusliini mekkokankaan. Sillä lakolla ei ollut vain kasvatuksellinen merkitys, vaan sekin ettei kulunut jos lapsetkin juovat.

Naapurivaara on toisen tyyppinen kuin Vuokatti. Se on vehmas. Sen rinteillä kukkivat tuomet ja kielot. Monet meistä jossakin nuoruutensa vaiheessa rustaavat runon pätkiä muistivihkoonsa. Niinpä minäkin, kun olin jo pois täältä ja tunsin koti-ikävää olin Naapurivaarasta kirjoittanut mm. " Jos tulis elämääsi paljon muuta, vaik oisit kukkatarhan vaalijana, niin kotivaaran kielometsiköitä sä älä koskaan, koskaan unohda". Kouluni olen viimeistä luokkaa lukuunottamatta käynyt Naapuri-vaaran koulussa. Se on toiseksi vanhin koulu Sotkamossa. Se on se koulu, jonka kansankirjailija Heikki Meriläinen v. 1887 pe-

rusti ja tarjosi sitä Sotkamon kunnalle. Kunta kuitenkin katsoi, että yksi koulu riittää. Vasta syyskuun 28 pvmä 1891 kuntakokous päätti Naapurivaaran koulun ottamisesta kunnan kouluksi. Meriläiset ovat äitini kautta samaa sukua.

Täältä Kainuusta on aikojen saatavana soudettu tervaa Ontojoen-Kaitaansalmen- Pirttijärven- Tenetin- Nuosjärven- Rehjan ja Kajaanin kautta Ouluun. Ei enää kuitenkaan muistini aikana. Mutta muisto tervahaudan polttamisesta on. Vuotta en enää muista, mutta ennen 1937 se oli, sillä ukkini eli vielä silloin.

Kun tervahauta sytytettiin oli väkeä runsaasti paikalla. Tervahaudan poltto oli silloin jo harvinaista. Tervahauta palaa useita päiviä ja kun se kesti ehkä 3-4 päivää vanhempia ihmisiä oli tervahaudan päällä reumatismia parantelemassa. Muistan itsekin pihkaisen lämmön. Senkin muistan, että 16 tynnyriä siitä tervaa saatiin. Mihin se pantiin, sitä en muista, mutta Ouluun sitä ei ainakaan viety. Mutta hyväksi tervattuja pieksuja meillä oli ja sukset tervattiin itse. Elävästi on jäänyt mieleen, kun ukki kahden sauvan kanssa yli 80-vuotiaana tuli poikiaan neuvomaan tervanpoltossa. Pojistakin osa oli jo yli 50-vuotiaita. Ukki oli vanhankansan kristitty mies. Sunnuntaisinkin jos ei mennyt kirkkoon, hän tuvan pöydän päässä luki raamatusta päivän tekstin. Talvisin jääkelin aikana ei kirkkoon ollut kuin 5-6 km. Hevosella sinne mentiin. Ville-setä saattoi aamulla kysyä isältään, lähdetäänkö yhdellä vai kahdella hevosella kirkkoon. Ja vaikka pojille ei (siis sedilleni) niin tärkeää olisi ollutkaan, vanhempiensa vakaumusta he kunnioittivat. Tuohon aikaan me a-suimme jo omassa kodissa, mutta muistot näistä ovat säilyneet. En muista ukin koskaan kiroilleen, vaikka läheltä se piti. Kun asiat eivät menneet ukin mielen mukaan alkoi nokka tuhista ja päätä puistaen kuului: "ääs persetti, hiisi persetti, paha herkku, tuhannen tulisia toijakkeita".

Lapsuudessani vesireitti oli tärkein kulkutie kesäisin. Tieverkosto oli kovin puutteellinen vielä silloin. Sotkamon ja Kajaanin välillä liikennöi Vuokatti I ja Vuokatti II laivat. Lapsuudessani ne tuntuivat suurilta, mutta eivät kai ne kovin kummoisia tänä päivänä olisi. Hyvin niillä kuitenkin pääsi sekä ihmiset, että joskus lehmätkin. Kun ryky lähestyi kuului kapteenin ohje konemiehelle "hiljaa eteenpäin, seis". Sitten köysi viskattiin pooliin ja kun moottori vähän aikaa puksutti, voitiin astua laiturille eli rykylle. Hokkilan väki kunnosti itse rykynsä, niinpä ukilla ja mummolla sitten oli ilmainen kirkkokyyti sunnuntaisin. Useita kertoja minäkin mummon hameenhelmoissa tuosta edusta nautin. Kun äiti lähetti meidät sisaren kanssa Kajaaniin laivalla, oli siellä Petäisenniskassa Kemppaisen Hanna meitä vastassa.

Kajaanissa oli vuosisadan alussa varavankila ennenkuin se siirrettiin Sukevalle. Hannan isä oli vankilan vahtimestari. Ei silloin johtajia ollut. Hannan äiti oli äitini täti. Sinne mentiin kyläilemään laivalla. Hannan,

joka v. 1991 kuoli 90 vuotiaana, nuorimman veijen,Paulin poika on täällä Sotkamossa tutkimusaseman johtajana Ruokolahdessa.

Rykyn lähellä rannassa oli myöskin nuottakota ja siinä nuotta. Lienen ollut siinä kymmenen vuoden ikäinen, kun pääsin isän ja setäin mukaan kalapojaksi ja perkkaamaan, kun nuotan perä alkoi lähestyä. Näissä vesissä oli silloin runsaasti muikkuja ja siikaa. Hirvenniemen Hirvola oli levähdys ja kahvipaikka, jossa käytiin eväitä syömässä. Hirvolan Hilma rakasti kukkia. Niinpä, kun kerran olimme taas kahville, oli hän tuonut kauniisti kukkivan amarylliksen kahvipöytään. Kun isä ei huomannut sitä kehua sanoi Hilma, että "kato pöljä kukkia". Pojallaan Sipolla on ollut myöhemmin kasvihuone ja kukkakauppa. Olipa Sipo Sotkamo-leh-den ensimmäinen toimittaja. Hänkin jo kuollut.

Kun kaloja tuli runsaasti soudimme kirkonkylään rantaan, josta kirkonkyläläiset tulivat muikkuja ostamaan. Hinta taisi olla 3 mk/kg. Sitten soudettiin kotiin ja siellä alkoi muikun puhkaisu .

Mummoni oli kova marjastamaan. Minutkin hän vei jo pikkutyttönä mukaansa. Mummo oli nopea marjanpoimija, mutta poimi hyvin roskaisia. Marjat oli kuitenkin aina illalla puhdistettava vaikka kuinka tympi. Lienee siitä johtunut, että läpi elämän olen marjat poiminut niin puhtaana, että ne on voinut suoraan säilöä tai käyttää. Mummoni kuoli 1938 yli 80-vuotiaana. Vielä edellisenä kesänä hän oli kaksi nelikkoa poiminut puolukkahilloa. Mummo ei muutoinkaan jäänyt neuvottomaksi. Eräänä syyskesänä, kun väki oli Konapanlahdessa (ulkoniitty oli kymmenen kilometrin päässä) niityllä ja jauhot olivat lopussa, huomasi mummo, että ohra jo kypsää. Leikkasi sirpillä lyhteitä, kuivasi ne ja jauhoi käsikivillä jauhoiksi, leipoi rieskaa ja tuumasi, että leivän puute on toisessa talossa.

Vaikka me elimme lapsena aineellisesti köyhästi. Ruokaa meillä on aina ollut. Meillä oli henkisesti rikas lapsuus. Meillä oli unelmia ja haaveita. Me halusimme tulla joksikin. Ja varsinkin äiti meitä kannusti. Hän sanoikin joskus, että tyttöjen pitää pystyä vaikka nokastaan seinässä pysymään, jos on tarvis.

Muistan kuinka iltaisin istuessamme aidan päällä haaveiltiin että sitten kun valmistutaan ammattiin, tullaan köyhän kotiseudun hyväksi työtä tekemään. Tuli kuitenkin sota, joka monet suunnitelmat romutti.

Monta lapsuuteni leikkitoveria nukkuu sankarihaudassa täällä. Nöyrin mielin pysähdyn noilla haudoilla, minä sain sodasta huolimatta jatkaa opintojani ja valmistua ammattiin. Sotaaikainen työmääräys vei pohjois-Savoon, Iisalmeen, jossa elämäntyöni olen tehnyt.

Kun lähdin maailmalle, antoi äiti ohjeen, jos sinut elämässä pannaan mitä työtä tekemään, älä koskaan sano, että et osaa, vaan että yrität. Isä Kusti puisti pitkään kädestä ja sanoi vähän ääni väristen, että piä ihmisyytesi. Näillä eväillä sitä on pitänyt elämässä selviytyä. Ne ovat olleet hyvät eväät.

Kiitos lapsuuden rikkaista muistoista. Kiitos kauniista kotiseudusta .

Margareta Niskanen

Joulukuussa metsä on kasvanut, noussut auringon eteen.
Lumi on peittänyt polun
ja kellojen soitto humajaa metsissä.
Aurinko pelkää nousta, tarttuu kiinni
jäisiin oksiin ja kierii latvojen taakse.
Ketä tämä nyt ennätti lämmittää?
Pakkasessa kypsytän marjat
lintujen syödä ja
huudan puut huurteeseen.
Mitä tässä on väliä? Seistä nyt
majansa rapulla valitsemassa parasta
tähtien joukosta, kun silmiini heijastuvat vain
vastarannan valot mustasta jäästä.
Koiran haukku yhtyy suden ulvontaan,
vai onko se oma voihkaisuni kohti kesää.

Viljo Väyrynen
runokokoelmasta:
Tuuli on järveltä päin

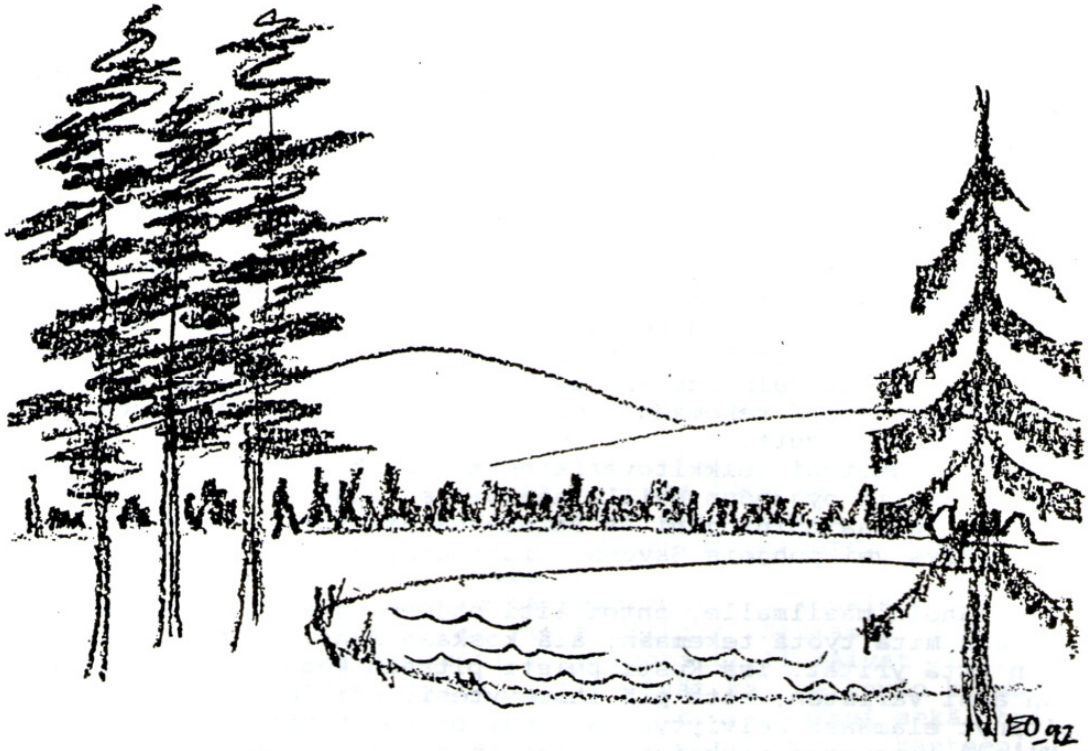

LAULU SOTKAMOLLE
SÄV. JUHO NISULA SAN. R.A. PARTANEN

KUN VAAROILTA VAAROILLE KAIKUU
AIN HUMINA HONGISTON.
NIIN SUURI ON SISIMMÄN KAIPUU
TAAS LUONTOHON SOTKAMON.
SUN RANNOILLAS LEIKKIVÄT LAINEET,
VÄRIKYLLÄISET RUSKOSI ON.
SUN KOHTALOS. PÄIVÄSI VAIHEET
KUIN OMANI MULLE ON.

KEN HIUKAN JA VUOKATIN VAIHEET
VAIN KERRANKIN NÄHNYT LIE,
NIIN SINNE AIN AATOSTEN AIHEET
JA MATKA MYÖS JÄLLEEN VIE.
SUN SALMESI. SAARESI. RANNAT
NIIN KAUNIINA EDESSÄ ON.
JA MIELESSÄS KAUANKIN KANNAT
VAIN MUISTOJA SOTKAMON.

Laivamatkalla Sinisellä ajatuksella

Sukuseura Väyryset ry:n 31 jäsentä tekivät laivaristeilyn, Sotkamo-Kajaani-Sotkamo, Sinisellä ajatuksella 11.7.1992. Minulle tuo reitti toi muistot lapsuuteni laivamatkoilta, silloin Vuokatti I tai Vuokatti II höyrylaivoilla.
Ilma oli Kajaanista lähdettäessä sateinen. Vielä Rehjan selällä satoi niin että maisemia oli katseltava sateisen ikkunan läpi. Matkan edistyttyä ilmakin kirkastui. Tikkalanniemen siltaa lähestyttäessä ilma oli jo kirkastunut. Otin kuvia kauniista näkymistä, kun lähestyttiin Tenetinsiltaa, joka valkoisine kaarineen toi lapsuuden muistot mieleen.
Tenetinsillan jälkeen rannat olivat kovin tuttuja ja niinpä pian niemen takaa avautui Tenetinvirran jälkeen näkyviin syntymäkotini Hokkila. Siinä oli paikallaan vielä vanha päärakennus, jonka nurkkakamarissa olen päivän valon nähnyt tätini Greeta Väyrysen suosiollisella avustuksella. Siinä asuvat nykyisin kaksi serkkuani perheineen.
Vanhan päärakennuksen viereen on Ville-setäni poika Kalle rakentanut oman talon. Vanha kivinavettakin on paikallaan. Tosin siellä ei enää lehmät ammu hoitajaansa, mutta mulleja siellä serkullani on. Nuottakota rannasta on poissa.
Kirkonkylää kohti ajeltaessa sivuutetaan Riivali ja pian Pirttijärven rannalla häämöttää Hirvenniemi, josta niin monta muistoa lapsuuden nuottaretkien paikkana on. Puita oli kasvanut rannalle, niin että rakennusta ei näy.
Pian olimmekin satamassa, joka ei ollut kuten lapsuuteni leipuri Meriläisen rannassa, vaan Hirvensillan alapuolella muodostetussa venesatamassa.

Rannalta ajoimme suoraan Vuokattiin, jossa sukukokous oli 11.-12.7.1992. Sain katsella ja kokea lapsuuteni maisemat suvisessa Suomen kesässä, Kainuussa, jolle Luoja on niin runsain mitoin kauneutta suonut.

Margareta Niskanen

Valokuvien arkistointi

Kulunut vuosi on ollut valokuvan juhlavuosi. Valokuva on 150-vuotias. Monella on varmasti vanhoja mustavalkoisia kuvia, joiden henkilötiedot tuleville sukupolville tulisi säilyttää.

Itse otan mieluummin mustavalkokuvia tilaisuuksista, joissa on suvun vanhempia ihmisiä. Jos olen ottanut värikuvia tai saanut niitä, olen uudelleenkuvannut niistä parhaimmat mustavalkoisiksi. Albumit olen järjestänyt siten, että samassa albumissa ei ole sekaisin värikuvia mustavalkoisten kanssa. Lisäksi olen koonnut sukulaisista kuvat samaan albumiin.

Parhaita valokuville ovat silkkipaperilla varustetut albumit. Liimaa ei tule käyttää kiinnittämiseen, jos haluaa kuvien säilyvän hyvinä. Saatuani ensikopiot kuvistani panen negatiivit säilytykseen kansioon, johon merkitsen aiheet ja kuvanottoajat sisällysluetteloon. Kun tekstitän albumia, voin tarvittaessa tarkistaa kuvausajan.

Joskus kuvassa saattaa olla paljon ihmisiä. Silloin on tarpeen tehdä erillinen kaavio, jossa henkilöt on numeroitu. Sen jälkeen on helppo merkitä kuvan alle tai sivulle, keitä kuvassa on. Joku aika sitten sain kuvan Pahkalan Väyrysistä. Siitä tein arkistoinnin, joka on ohessa. Koska olen tutkinut mainittua sukuhaaraa, merkitsin myös syntymä- ja kuolinajat.

Ei tule unohtaa rakennuksista otettuja kuvia. Isoisän rakentamasta talosta otettu kuva on tunnepitoinen: Kuvan arvoa lisää tieto rakennusajasta tai milloin kuva on otettu.

Useimmille käsite pöytälaatikkorunoilijat on tuttu. On valitettavaa, että on olemassa myös pöytälaatikkoarkistoijiakin. Olen saanut lainaksi kuvia isästäni, Jussi- ja Kaile-sedistäni alkuperäisinä. Kuvautin valokuva 1iikkeessä niitä, vaikka kallistahan se oli. Sitten ostin kameraani lisälaitteita, jotta voin itse uudelleenkuvata.

Ensi kesän vuosikokouksen yhteydessä on näyttely, johon toivotaan valokuvia. Kuvat tulee kiinnittää A4-kokoiselle arkille yhdelle puolelle. Kehystetyille kuville järjestetään myös näyttelytila.

Kaikki mukaan tallettamaan kuvia joko kotikunnan arkistoon tai maakunta-arkistoon. Sukuseura Väyryset ry. tallettaa vanhoja valokuvia omaan kansioon, jota säilytetään Oulun maakunta-arkistossa. Näin kuvat ovat kaikkien halukkaiden nähtävinä. Tulevat sukupolvet haluavat tietää, miten ennen elettiin ja miltä esivanhemmat näyttivät.

Eila Oikarinen

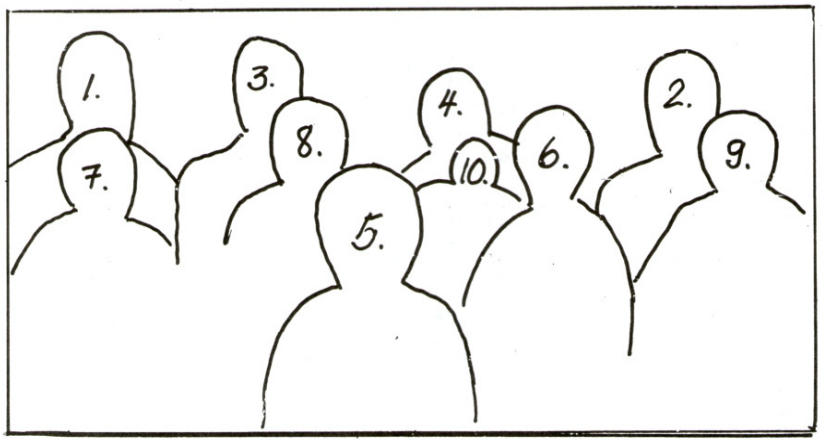

1. PAAVO VÄYRYNEN 12.2.1845 - 27.2.1931
2. VILHELMIINA KARHU 15.7.1846 - 16.6.1924

3. HEIKKI VÄYRYNEN 22.7.1876 - 24.1.1935
4. ALMA TOLONEN 23.5.1877 - 14.2.1948

5 ILMARI VÄYRYNEN 24.3.1902 - 30.7.1964
6 MELMA VÄYRYNEN 9.10.1906 - 4.12.1925
7. ILDA VÄYRYNEN 25.12.1907 - 1.11.1942
8. ELVI VÄYRYNEN 9.6.1908
9. FANNI VÄYRYNEN 21.9.1911
10. ANNA VÄYRYNEN 22.1.1914

Vaaran korkeimmalla kallioilla ikihonka.
Karussa maassa
on uskottu juurille
suuri tehtävä.
Aikojen tarut ja kertomukset
lepäävät oksilla
joilla se nyt pitelee lunta
kuin kylpyyn menijä puhdasta paitaa.

Viljo Väyrynen
runokokoelmasta:
Tuuli on järveltä päin

Jokainen on oman onnensa seppä

Vappu Väyrysen kirjoittama muistelma omasta ylioppilaskirjoituksesta, jossa kuvataan rovasti Johannes Väyrysen elämänkohtalolta.

Kun äitini oli tavallisuudestaan poiketen siirtynyt omasta huoneestaan ompelukoneensa äärestä pappiramme salin keskimmäisen ikkunan eteen siihen toiseen nojatuoliin sukkaa kutomaan tahi pitsiä virkkaamaan, tiesimme me lapset äitimme silloin olevan juttutuulella, muistelevan lapsuuttaan, jotain vanhaa tapahtumaa.

"Hänen isänsä oli kyllä todellinen herrasmies!" sanoi äitini. "Mutta hänhän oli tavallinen työmies!!" sanoin. Äitini kivahti: "Luuletko sinä, ettei tavallinen työmies voi olla pohjaltaan, käytökseltään, sisimmältään enemmän herrasmies kuin joku oppiarvoltaan vaikkapa insinööri, metsänhoitaja, maisteri...?" Kuullessani tuon maisteri -sanan, keskeytin äitini: "Voi, olisitpa taas nähnyt, miten
Sössö tulla lössötteli luokkaamme ja alkoi heti....." Nyt äitini vuorostaan keskeytti minut: "Äläpä taas ala puhua noita koulujuttujasi ja nimitellä opettajiasi!!" Ja niin minulta jäi kertomatta oikein mehevä pilkkajuttu maisteri Saastamoisesta.

Ehdin ajatella pilanneeni muuten hyvin huumorintajuisen äitini kertornishalun, rnutta keksin sanoa: "Mutta hänen äidistäänhän Sinä et pitänyt." "En. Minä en voinut enkä oppinut pitämään hänestä. Hän ei ollut hyvä aviopuoliso eikä varsinkaan äiti. Hän oli itsekäs vaatien kaikki miehensä ansiorahat heti itselleen. Hän joi kahvia ystäviensä kanssa. Ja Ije juonut vähän muutakin. (Viimeinen lause tuli hieman kuiskaten - miltei vahingossa.) Poikiensa ansiorahatkin hän pihisti. Hän kiroilikin. Kai hän itsekin jotakin ansaitsi pyykinpesulla. Onhan hänellä täytynyt olla hyviäkin ominaisuuksia, vaikken minä huomannut. No, olihan hän suhteellisen siisti."

Äitini pääsi jatkamaan kertomustaan tuon perheen pojista. "Noitten kauheitten nälkävuosien (1867-68) aikana nuo pojat, hän ja parisen vuotta häntä nuorempi Heikki-veli joutuivat kerjuulle ja luultavasti he ovat silloin käyneet minunkin kodissani My 1lytul1issa. Ainakin minun mammani muistaa kaksi hyvin kaunissiImaista poikaa, jotka kävivät keittiössämme vanhemman holhotessa hellästi sitä nuorempaa. Mamma jäi jopa ikävöimään noita poikia heidän lopetettuaan käyntinsä.

Kun mamina sitten näki hänet, tuon vanhemman aikuistuneena, ylioppilaana - tuon perheen muutettua asumaan meidän pieneen pihataloomme - oli hän aivan varrna tuon ylioppilaan olevan hänen ikävöimänsä kerjuripoika. Silmät olivat samat taivaansiniset ja niitten ilrne kaunis. Se nuorempi poika ei silloin enää ollut perheen mukana. Heikkihän oli mennyt merille ja siellä kuollutkin aivan nuorena. Mutta vähälläpä oli ollut, ettei tuo vanhempikin, siis hän, joutunut merille kiukkupäissään huomatessaan äitinsä ottaneen hänen ansaitsemansa rahat hänen kätköpaikastaan. Hän oli koko kesän kerännyt rahaa puurtaen raskaassa ruumiillisessa työssä satamassa lastaajana toiveenaan saada kunnollinen koulupuku siirtyessään lukioon. Mutta onneksi hänen opettajansa ja luultavasti minun pappani olivat pakottaneet hänet maihin ja avustaneet puvun ostossa. Heikin merille muutamia vuosia myöhemmin johtui myös äidin käytöksestä.

Mutta ei niin pahaa, ettei kaikesta olisi ollut hyötyäkin. Ensinnäkin noilla kerjuuretkillä pojat hankkivat itsenäisyyttä ja rohkeutta. Noilla retkillään he tutustuivat toisiin poikiin, myös herraspoikiin, jotka olivat innostuneita näkemään,

millaisia herkkuja kerjuripojat olivat saaneet, vaikkeivat ne tietysti suurenmoisia olleet. Mutta kerran pojat olivat saaneet erinomaisen maittavan palvatun larnpaankoiven ja silloin oli pidetty pidot.

Kerran tänne Kajaaniin tuli hänen vieraakseen eräs tohtori, tohtorin poika, ilmoittaen edeltäkäsin tulostaan. Olisin tahtonut laittaa kunnon aterian, mutta en saanut. Tuli jyrkkä kielto: - Vain palvattu lampaankoipi ja juomaksi piimää. Ei edes leipää. Noilla kahdella tuntui olevan oikein hauskaa ja paljonkin yhteisiä muistoja.

Ehkä hän sitten noitten herraspoikien ja kukaties toisten kerjuripoikien kanssa joutui Oulun Tiernapoikien joukkoon laulaen varmaan vuosien kuluessa kaikki osat, lopuksi Herodeksenkin. Näin hänessä heräsi innostus musiikkiin, musiikkikorva herkistyi. Ja myöhemmin siitä on ollut apua tietysti messutessakin. Nuorena hän messusikin oikein komeasti laulaen aina saarnastuoliin kiivetessään tuota tuttua saarnavirttään.

Tietysti hän oli ollut pikkupojasta alkaen jossakin työssä auttaen isäänsä puutyömiehen töissä. Hän ei liene koskaan ollut jouten nuorenakaan. Yhä nytkin - kuten lienet huomannut - hän istuskelee asioidessaan hetken suutarien, räätälien, nahkureitten, seppienkin työpajoissa seuraten työn tekoa taitaen täten monet ammatit. Jokaisen työlle hän antaa arvon. Hänellä on ollut lapsuudestaan alkaen monipuolinen näkemys ja kunnioitus työtä kohtaan.

Onneksi hänen terveytensä on ollut erinomainen. Hyvän ruumiinrakenteensa hän on perinyt äidiltään. Kasvuiässä hän tosin on sairastanut isorokon, vaikkei siitä ole jäänyt hänelle arpia paitsi niskaan tyynyn painaessa. Hänen äitinsä oli varoittanut häntä kynsimästä peloitellen hänestä tulevan ruman."

"Hän aloitti koulunsa Vattihuusissa", jatkoi äitini. Mutta nyt minä keskeytin: "Vattihuusi! Mikä koulu sellainen on?" "Fattighus. Oulussa sanottiin yleistä kansakoulua Vattihuusiksi." "Kävitkö sinäkin Vattihuusia?" "En. Meidät pantiin yksityiseen Snellmannin tantin kouluun, jossa oli opettajana myöskin neiti Castren. Olenhan minä kertonut. No, hän osoittautui Vattihuusissa niin hyväksi oppilaaksi, että opettajat kehottivat häntä jatkamaan lyseossa. Mutta mistä rahat? Opettajat sanoivat koettavansa saada hänet "vapaaoppi1aaksi" kertoen myös Ruotsalaisen Lyseon olevan halvemman kuin Oulun Suomalaisen Lyseon. Mutta hänhän tuskin osasi ruotsia tahi oli miltei ummikko. Kuitenkin alaluokatkin menivät koulussa melko hyvin ja kielen opittuaan hän oli luokan parhaita, matematiikassa varmaan luokan paras. Lisäksi hän oli saanut opettajakseen tohtori Maunu Rosendahlin, ja heistähän tuli sitten elinikäiset ystävät, ja tohtori Rosendahl on vieraillut luonamme. Hän on lopulta se mies, joka lie pysyvämmin vaikuttanut sinun isäsi maailmankatsomukseen, ammatin valintaan, jopa poliittiseen näkemykseenkin - ja minun myös -välillisesti", sanoi äitini. Olin käsittänyt äitini kertoilevan isästäni.

"Tultuaan ylioppilaaksi erinomaisin arvosanoin hän matkusti Helsinkiin keisarilliseen yliopistoon lukemaan teologiaa. Hän asui ensimmäist vuodet veljeni kanssa, mutta he eivät oikein pitäneet toisistaan, vaikkei mitään riitaa ollut - olivat vain erilaiset luonteeltaan, ja poliittinen näkemyskin oli erilainen. Mutta opinnot sujuivat erinomaisesti - luennothan olivat ruotsinkielisiä kuten taitavat olla nykyisinkin yhä - ja pastoraalitutkinnossa hän sai mahdollisimman korkeat arvosanat, 16 pistettä.

Hänellä oli opintovelkoja siitä huolimatta, että oli ansainnut kotiopettajana, varsinkin kesäkuukausina. Hänhän oli matematiikan taitajana hyvinkin käytetty. Onpa hän opettanut matematiikkaa nykyiselle esimiehelleenkin, piispa Rafael Koskimiehelle. Ja lienet huomannut, millainen ystävyys ja luottamus heidän välillään on, jopa siinä määrin, että hän saattaa sanoa joskus tuolle oikukkaalle piispallemme hyvinkin suoria sanoja ystävyyden siitä kärsimättä.

Kun hän sitten sai oman seurakunnan, oli hänen opeteltava maanviljelijän ammatti. Se oli jäänyt hänelle vieraaksi. Pappilan maihinhan kuului niittyjä ja peltoja. Jotkuthan antoivat ne arentimiehen haltuun. Mutta hän sai onnekseen erinomaisen rengin, Aukustin, joka opetti hänelle alkeista alkaen maanviljelystä, ja lisää oppia ja neuvoja hän sai papaltani, joka oli elänyt lapsuutensa maalla, vaikkei hänen isänsä ollutkaan maanviljelijä. Ja niinpä hän innostui maanviljelyksestä niin, että on täällä jopa omin käsin raivannut ja kuokkinut ostamiaan metsä- ja raiviomaita ja tainnut kasvattaa lapsiaankin siten työhön. Niinpä hän on ollut täällä Maanviljelysseuran puheenjohtajana sen perustamisesta alkaen. Ja tiedäthän sinä, missä kaikessa hän on papinvirkansa ja siihen liittyvien monien matkojen ohella ollut tutustuen yhä lisää eri ammatteihin, kihlakuntaamme ja sen asukkaisiin ja maakunnassa oleviin puutteisiin. Oikeastaan Kainuu saisi olla ja onkin kai kiitollinen hänelle Kainuun kehittämisestä. Hän on ollut perustamassa ei vain Kainuun kansanopistoa, Oulujärven laivaliikennettä ollen sen toimitusjohtajanakin, jopa Kajaanin Meijeri- ja Myllyosuuskuntaa, toiminut perustamansa Paltamon Pitäjän Säästöpankin hoitajana - tahi minähän sitä kauppakoulun käyneenä jouduin paljon hoitamaan, kun se oli täällä meidän kotonamme." "Muistanhan minäkin, että pankkikirjat olivat isän piirongin klaffulaatikossa. Ja pappilan portinpielessä oli kylttikin Paltamon Pitäjän Säästöpankki raamatullisin kirjaimin", sanoin.

"Lisäksi, hänhän toimi sanoma lehtimiehenä kirjoitellen ahkerasti. Lisäksi hän on julkaissut useita uskonnollisia kirjoja, tutkielmia jopa Synodaalikirjoituksen uskonnonopetuksesta luomishistoriasta. Hän oh toiminut täällä sekä Seminaarin että Yhteiskoulun opettajana. Ja kuinka monissa komiteoissa hän lie istunutkaan noiden papin monien raskaiden tehtävien ohella. Eikä hänellä koskaan ole ollut edes lomia. Joka pyhä oli, ei vain kirkonmenot ja saarnat, vaan aina monet ristiäiset, hautajaiset ja häät - ja niissä aina puheet, ja

avopäin seisomiset hautausmaalla - oli sää mikä tahansa. Hän on lisäksi ollut kaupunginvaltuuston jäsen. Ja onhan hänet houkuteltu 1iikehommiinkin, mutta siinä oli johtajina häntä ovelammat liikemiehet, ja juuri se, ettei hän itse ollut liikemies - oli liiaksi luottavainen ja rehellinen eikä tietysti menestynytkään - tuli petetyksi ja menetti omaisuuttaan. Ja sitä hän nyt suree: -Mitähän lapsetkin sanovat?" "Voi, eihän hänen tarvitsisi sitä surra, että me muka syyttäisimme. Me säälimme. Me rakastamme ja kunnioitamme häntä", koetin sanoa itkuani pidätellen. "Niin, kaikkensa hän on todella yrittänyt perheensä ja Kainuun hyväksi. Pitääkseen yllä ruurni inkuntoaan hän jopa hakkaa halot koko talouteemme, myös pesutupaamme.

Huolimatta kurjasta lapsuudesta on hänestä tullut käytännön mies, hän osaa arvostaa työtä ja ymmärtää huono-osaisia, jopa liikaakin itsensä unohtaen antamalla lainaa lehmän ostoon ja saamatta juuri koskaan lainaarniaan rahoja takaisin. Sen voit lukea hänen tarkasta kirjanpidostaan. Huomaisit siitäkin meidän oikeastaan omistavan melkoisen karjalauman."

"Miksi isä ei sitten itse koskaan kerro meille lapsuudestaan?" kysyin.

"Eihän isä voi. Hän on liian herkkä puhumaan niistä eikä halua syyttää äitiään. Isä ja Heikki olivat taas hänelle niin rakkaat, ettei hän sen vuoksi halua mainita edes heidän nimiään. Eihän hän koskaan mainitse ensimmäisen vaimonsa, minun sisareni Neenankaan nimeä. Vain minulle hän voi puhella hänestäkin, joka meille molemmille oli rakas. Hänhän käyttää jatkuvasti Neenankin sormusta minun sormukseni ohella ja syö Neenan nimikkolusikalla ja pitää omassa huoneessaan sohvalla Neenan kutomaa kaunista huopaa ja makailee siinä saarnoja miettiessään, vaikka tavallisesti hän kulkee edestakaisin siinä kanslian matolla edes-taas ja silloinhan me emme häntä häiritse." -"Muistin hyvin nuo isän tutut askelet - rauhalliset." -"Ja oletko koskaan kuullut isän mainitsevan Eljaksen nimeä?" -"Olen, yhden ainoan kerran. Hän etsi Sinua ja oli onnettoman näköinen ja puhui itsekseen: -Missä äiti? Kun ne tahtovat Eljaksesta maksaa jotain korvausta enkä minä... ja silloin hänen kasvonsa vääntyivät aivan itkuisiksi."

-"Niin. Ei hän voi noista asioista puhua ääneen - tuskin minullekaan, vaikka kyllähän me joskus muistelemme." Äiti oli hetken hiljaa, mutta sitten hän kysyi: "Muistatko sinä isääsi siltä ajalta, kun olit ihan pieni?"

-"Muistan hyvin, miten istuin isän sylissä, ja hän siveli poskellaan poskeani ja sanoi kasvattavansa minulle parran ja se oli minusta tavattoman jännittävää. Muistan myös, kun keittiöstä huudettiin: -Menkää hakemaan isää syömään! Ja sitten me rynnistimme isän huoneeseen, sinne kansliaan huutaen jo salin läpi juostessamme: -Isä syömään! Ja isä otti meidät kaikki päälleen mukaansa, kun tulimme syömään. Kainaloon sopi kaksi, jos ei kolmekin ja pienin oli hartioilla. Hänet oli aina ensin nostettu sinne uunin "kruppuun", syvennykseen, ja sieltä isä hänet keinotteli hartioilleen. Ja sitten riemusaatossa tulimme aterialle. Kyllä oli hauskaa. Milloin tuo tapa jäi pois, en enää

muista. Joka tapauksessa ateriamme olivat aina varhaislapsuudestamme alkaen mie1iinpainuvan herttaisia: koko perhe oli aina yhtäaikaa aterialla ja siinä juteltiin, joskin me nuorimmat emme ottaneet paljon osaa keskusteluihin. Siinä kuitenkin mekin kerroimme koulussa saamamme arvostelut, olivat ne sitten hyviä tai huonoja. Olimme avomielisiä. Vanhemmet sisaruksistamme osasivat jo puhua sanomalehtiuutisistakin, jopa politiikastakin ja jonkinlainen poliittinen katsantohan meihin kaikkiin on iskostunut tuosta yhdessäolon ihanuudesta."

Rakas Isä ja Äiti! Kuinka onnellisen lapsuuden te meille lapsillenne voittekin järjestää! Isä, Sinä, jonka lapsuus on todella ollut kurjaa, olet antanut meille turvallisen kodin. Tiedämme, ettemme ole olleet rikkaita, mutta mitäänhän ei meiltä puuttunutkaan. Ketään meidän ei ole tarvinnut kadehtia. Meitä oli paljon. Olimme kaikki vilkkaita ja tapaturmia sattui. Lisäksi sairastelimme paljon, mutta saimme aina hoitoa ja lääkärin apua tarvittaessa. Saitte todella uhrata paljon sairauksiammekin hoitaessa koskaan valittamatta rahan tahi ajan kulumista takiamme. Ette koskaan kysyneet, olimmeko huoltaneet läksymme, vaan luotitte meihin. Tosin joskus valehtelin hätäpäissäni, jolloin äitini kysyi: "Oletko koskaan kuullut isän tahi minun valehtelevan?" Siihen minun oli vastattava kieltävästi. Te, vanhempamme, olitte todella kaikin tavoin teeskentelemättömiä, rehellisiä, ihania. Te opetitte meidät työntekoon ja antamaan arvon jokaisen työlle.

Lapsuutemme oli todella onnellinen ja siitä olemme kiitollisia vanhemmillemme, molemmille - myös siis isällemme, jota elämä oli kohdellut kaltoin lapsuudessa ja joka kuitenkin oli omin neuvoin uransa luonut.

Joulutervehdys sukuseuran jäsenille 1992!

Ensi kesänä sukuseura täyttää viisi vuotta, joten juhlimme sitä Puolangalla, missä seura perustettiin 1988. Silloin oli runsas joukko Väyrysiä koolla.

Sukuseura Väyryset ry:n hallituksen järjestäytymiskokous pidettiin lauantaina 7.11.1992 Puolangalla. Kokouksen avasi puheenjohtaja Elias Väyrynen, joka valittiin edelleen seuran puheenjohtajaksi. Varapuheenjohtajana on Jorma Kangas. Sihteerinä jatkaa Eila Oikarinen ja rahastonhoitajana Antero Väyrynen.

Vuosikokouksen yhteydessä päätettiin pitää sukujuhla. Tapahtuma on kaksipäiväinen ja se on 3. ja 4. heinäkuuta Puolangalla. Lauantaina on vuosikokous ja illanvietto. Sunnuntaina jumalanpalveluksen jälkeen on kunniakäynti sankarihaudalla sekä juhla läheisellä koululla lounaan kera.

Ensi kesän sukujuhlassa on mukana olevilla mahdollisuus esittää omaa ohjelmaa. Muutamia ohjelmia on jo tiedossa. Ilmoittele etukäteen tai viimeistään Puolangalla, mitä ohjelmaa esität. Juhlien yhteyteen järjestetään näyttely tutkimustuloksista ja valokuvista.

Seuran lehteä toimittavat edelleen Eija M Väyrynen, Mikko Moilanen ja Eila Oikarinen. Lehtikirjoituksia ja kuvia voi lähettää jo ensi kesän lehteen. Tässä lehdessä on Vappu Väyrysen ylioppilasaine vuodelta 1922 muistelmana, jonka hän lähetti minulle jo muutama vuosi sitten.

Seuran vanhin jäsen Naimi Nuutinen täytti kesällä 90 vuotta. Onnittelut hänelle! Ensi vuonna Maija Marttila ja Vappu Väyrynen (Hki) täyttävät 90 vuotta.

Seuran jäsenten lukumäärä todettiin. Se on tällä hetkellä vähän yli 300. Hyväksytyt säännöt julkaistiin viime kesän lehdessä. Mikäli et ole saanut lehteä, ilmoittele sihteerille. Sotkamossa joillakin unohtui lehti kokouspaikalle, joten joku jäsen saattaa olla ilman lehteä.

Tällä hetkellä vuosijäsenmaksu on 50 mk. Maksamalla kerralla 500 mk on vakinainen jäsen. Silloin ei tarvitse muistella, onko maksanut vai ei. On siis ainaisjäsen.

Seuramme jäsen Viljo Väyrynen on julkaissut viime kesänä omakustanteena runokirjan TUULI ON JÄRVELTÄ PÄIN. Kirjaa voi tilata Viljolta puh. (976) 77 060, ja sen hinta on 30 mk.

Seuran hallitus kokoontuu alkuvuodesta, minkä jälkeen lähetetään jäsentiedote sukujuhlasta.

Kiitos kuluneesta vuodesta ja hyvää uutta vuotta!

Eila Oikarinen

Jäsenet 7.11.1992 paikkakunnittain.
Lähes kaikki ovat perheittäin järjestyksessä.

Forsström Eila	Anjalankoski
Haataja Aaron	Chrystal Falls USA
Johnson Lois	CO/RT Mantova USA
Haapanen Seppo	Espoo
Haapanen Kimmo	Espoo
Haapanen Minna	Espoo
Hakola Irja	Espoo
Keränen Pirkko	Espoo
Lönroth Kaisa	Espoo
Väyrynen Kerttu	Espoo
Väyrynen Sai	Espoo
Väyrynen Sisko	Espoo
Wäyrynen Kirsti	Espoo
Väyrynen Eino	Filpus
Raunio Jorma	Forssa
Matikainen Anja	Gnesta (S)
Matikainen Ann-Sofie	Gnesta (S)
Matikainen Mikael	Gnesta (S)
Väyrynen Aimo	Halstahammar (S)
Väyrynen Aino	Halstahammar (S)
Posio Seija	Haukipudas
Kunnas Anneli	Helsinki
Sneck Eeva	Helsinki
Sneck Tauno	Helsinki
Välikangas Olli	Helsinki
Väyrynen Aune	Helsinki
Väyrynen Eero	Helsinki
Väyrynen Eero	Helsinki
Väyrynen Eila	Helsinki
Väyrynen Juha	Helsinki
Väyrynen Leea	Helsinki
Väyrynen Martti J	Helsinki
Väyrynen Mirjam	Helsinki
Väyrynen Tuure	Helsinki
Väyrynen Paavo	Helsinki
Väyrynen Raimo	Helsinki
Väyrynen Vappu	Helsinki
Wäyrynen Kirsti	Helsinki
Wäyrynen Lars Emil	Helsinki
Väyrynen Ann-Marie	Hämeenkyrö
Väyrynen Irja	Hämeenkyrö
Väyrynen Pauli J	Hämeenkyrö
Vieru Joel	Hämeenlinna
Vieru Kerttu	Hämeenlinna
Wäyrynen Kyllikki	Hämeenlinna
Wäyrynen Tor Henrik	Hämeenlinna
Väyrynen Helvi	Jaurakkajärvi
Väyrynen Pauli	Jaurakkajärvi
Kervinen Elsi	Joensuu
Kervinen Viljo	Joensuu
Väyrynen Kauko	Joensuu
Väyrynen Anna-Liisa	Jokirinne
Väyrynen Einari	Jokirinne
Väyrynen Anna-Kaisa	Jokirinne
Väyrynen Saara	Jokirinne
Väyrynen Satu	Jokirinne

Huotari Tuomo	Juuka
Lehikoinen Annikki	Juuka
Tuononen Virpi	Juuka
Väyrynen Sinikka	Juuka
Väyrynen Unto	Juuka
Väyrynen Heikki	Järvenpää
Väyrynen Janne	Järvenpää
Väyrynen Johanna	Järvenpää
Väyrynen Kaisa	Järvenpää
Väyrynen Saimi	Järvenpää
Halonen Laina	Kajaani
Jansson Eeva	Kajaani
Jansson Hjalmar	Kajaani
Karppinen Eila	Kajaani
Niemi Helena	Kajaani
Palmu Maritta	Kajaani
Rusanen Sirkka	Kajaani
Tervonen Hannu	Kajaani
Väyrynen Aaro	Kajaani
Väyrynen Aune	Kajaani
Väyrynen Esko	Kajaani
Väyrynen Eeva	Kajaani
Väyrynen Eila	Kajaani
Väyrynen Esko	Kajaani
Väyrynen Ilmi	Kajaani
Väyrynen Tauno	Kajaani
Jansson Ingrid	Karlstad (S)
Ahokas Anja	Kemi
Ahokas Aki	Kemi
Ahokas Mikko	Kemi
Väyrynen Mirja	Kemi
Lipponen Eevi	Kemijärvi
Lipponen Veikko	Kemijärvi
Väyrynen Pentti	Kemijärvi
Väyrynen Jukka	Kemijärvi
Väyrynen Minna	Kemijärvi
Väyrynen Eemeli	Keminmaa
Pääskynen Esteri	Kempele
Väyrynen Eero	Kempele
Väyrynen Tuula	Kempele
Väyrynen Taisto	Kempele
Hiltunen Tuula	Kerava
Hiltunen Simo	Kerava
Keränen Eero	Kerava
Keränen Kalle	Kerava
Väyrynen Esko	Kerava
Väyrynen Liisa	Kerava
Arola Liisa	Kestilä
Väyrynen Aino	Kivesjärvi
Väyrynen E V	Kivesjärvi
Väyrynen Kerttu	Kiviniemi
Väyrynen Esko	Klaukkala
Väyrynen Sirkka	Klaukkala
Simula Anna Maria	Kokemäki
Niemi Kalle	Kotalato
Niemi Kaisa	Kotalato
Suutari Airi	Kuhmo
Väyrynen Mervi	Kuopio

Niikkonen Helvi	Kuusamo
Kauranen Kerttu	Laukaa
Väyrynen Aulis	Lieksa
Väyrynen Anna	Melalahti
Väyrynen Pentti	Melalahti
Moilanen Mikko	Muhos
Väyrynen Aili	Muhos
Väyrynen Jaakko	Muhos
Väyrynen Tuula	Muhos
Iso-Kouvola Liisa	Mynämäki
Wäyrynen Weikko	Mynämäki
Karttunen Aune	Nieminen
Seppänen Anja	Nokia
Seppänen Veikko	Nokia
Väyrynen Leena	Nuppulinna
Väyrynen Martti	Nuppulinna
Väyrynen Jaakko	Nuppulinna
Väyrynen Maria	Nuppulinna
Väyrynen Mikko	Nuppulinna
Lippo Anneli	Ojakkala
Lippo Martti	Ojakkala
Lippo Jouko	Ojakkala
Väyrynen Paavo	Onttola
Väyrynen Pekka	Onttola
Merilehto Signe	Oulainen
Erkkilä Toini	Oulu
Ervamaa Anna	Oulu
Heikkinen Arto	Oulu
Heikkinen Antti	Oulu
Väyrynen Arja	Oulu
Holappa Toivo	Oulu
Holappa Jussi	Oulu
Holappa Risto	Oulu
Järvimäki Heikki	Oulu
Kangas Jorma	Oulu
Kangas Saimi	Oulu
Karras Meri	Oulu
Kumpuniemi Juha	Oulu
Kumpuniemi Mirja	Oulu
Kumpuniemi Jari	Oulu
Kumpuniemi Mervi	Oulu
Marttila Maija	Oulu
Mäntykivi Fanni	Oulu
Niemelä Tuula	Oulu
Oikarinen Aija	Oulu
Oikarinen Eila	Oulu
Oikarinen Kalevi	Oulu
Oikarinen Juho	Oulu
Pöykkö Lilli	Oulu
Tiitto Kerttu	Oulu
Tiitto Väinö	Oulu
Tuominen Salli	Oulu
Väyrynen	Oulu
Väyrynen Ahti	Oulu
Väyrynen Aini	Oulu
Väyrynen Eija M	Oulu
Väyrynen Erkki	Oulu
Väyrynen Jenni	Oulu
Väyrynen Maarit	Oulu

Väyrynen Hilkka	Oulu
Väyrynen Jouko	Oulu
Väyrynen Martti	Oulu
Väyrynen Pentti	Oulu
Väyrynen Raimo	Oulu
Väyrynen Tuula	Oulu
Väyrynen Niina	Oulu
Väyrynen Silja	Oulu
Väyrynen Saila	Oulu
Yli-Huttula Sohvi	Oulu
Lipponen Seija M	Oulunsalo
Pietarila Eeva	Oulunsalo
Pietarila Pentti	Oulunsalo
Pietarila Heikki	Oulunsalo
Niskanen Eila	Paltamo
Tervonen Tyyne	Paltamo
Väyrynen Martti	Paltamo
Sandberg Lauri	Pello
Sandberg Toini	Pello
Niemi Marjatta	Perniö
Partanen Maire	Pesiönkylä
Sulola Hilkka	Pielavesi
Väyrynen Anneli	Pirkkala
Kinnunen Aili	Pitämä
Kinnunen Arttu	Pitämä
Väyrynen Eija	Pori
Väyrynen Jorma	Pori
Väyrynen Markku	Pori
Väyrynen Merja	Pori
Lehtola Eeva-Liisa	Pudasjärvi
Lehtola Hannaleena	Pudasjärvi
Männistö Martta	Pudasjaärvi
Männistö Vesa	Pudasjärvi
Paavola Sauli	Pudasjärvi
Tiirola Kaisu	Pudasjärvi
Väyrynen Väinö	Pudasjärvi
Väyrynen Mika	Pudasjärvi
Väyrynen Sami	Pudasjärvi
Kananen Ritva	Pulkkila
Karppinen Impi	Pulkkila
Heikkinen Eeva	Puolanka
Herukka Laina	Puolanka
Huovinen Asta	Puolanka
Väyrynen Matti	Puolanka
Väyrynen Aarne	Puolanka
Väyrynen Kyllikki	Puolanka
Kanniainen Jaakko	Puolanka
Kanniainen Terttu	Puolanka
Kähkönen Terttu	Puolanka
Kähkönen Terhi	Puolanka
Kähkönen Tero	Puolanka
Moilanen Rauha	Puolanka
Oikarinen Elvi	Puolanka
Väyrynen Aino	Puolanka
Väyrynen Alma	Puolanka
Väyrynen Anneli	Puolanka
Väyrynen Antero	Puolanka
Väyrynen Hannes	Puolanka
Väyrynen Tuomas	Puolanka

Väyrynen Anneli	Puolanka
Väyrynen Vilho	Puolanka
Väyrynen Martti	Puolanka
Väyrynen Vappu	Puolanka
Väyrynen Vilho	Puolanka
Arola Raili	Raahe
Ukkola Hannu	Raahe
Ukkola Tellervo	Raahe
Väyrynen Jukka	Raahe
Väyrynen Erno	Raahe
Väyrynen Jarno	Raahe
Väyrynen Riitta	Raisio
Oikarinen Eila	Ristijärvi
Oikarinen Kalle	Ristijärvi
Korva Orvokki	Rovaniemi
Väyrynen Vilho	Rovaniemi
Niskanen Gunnar	Runni
Niskanen Margareta	Runni
Knuutinen Kerttu	Ruukki
Väyrynen Tuula	Savonlinna
Väyrynen Unto	Savonlinna
Väyrynen Santtu	Savonlinna
Lapinlampi Eila	Skövde (S)
Näsi Saija	Sodankylä
Näsi Kaija	Sodankylä
Väyrynen Matti	Sodankylä
Kaartinen-Määttä Elma	Sotkamo
Määttä Kusti	Sotkamo
Lapinlampi Alpo	Suomussalmi
Lapinlampi Pirjo	Suomussalmi
Lapinlampi Esa	Suomussalmi
Lapinlampi Kari	Suomussalmi
Moilanen Eeva	Särkijärvi
Väyrynen Esko J	Tampere
Väyrynen Juhani	Tampere
Väyrynen Tuulikki	Tampere
Väyrynen Antti P J	Tampere
Väyrynen Kirsi	Tampere
Väyrynen Vesa Juhani	Tampere
Väyrynen Virpi	Tampere
Väyrynen Marja	Tampere
Väyrynen Veikko Johannes	Tampere
Väyrynen Olli	Tervola
Juntunen Leena	Toijala
Kärkkäinen Aino	Tuusniemi
Väyrynen Mauno	Vaala
Nuutinen Naimi	Vaasa
Väyrynen Elli	Vaasa
Väyrynen Lauri	Vaasa
Väyrynen Tarmo	Vaasa
Väyrynen Taru	Vaasa
Moilanen Vuokko	Vanha-Ulvila
Sneck-Lehto Raija	Vantaa
Väyrynen Tarja	Vanttauskoski
Väyrynen Eino	Varkaus
Väyrynen Elina	Vihtasuo
Väyrynen Viljo	Vihtasuo
Jokelainen Salli	Vuokatti
Kiviniemi Maila	Vuokatti

Väyrynen Erkki	Vuokatti
Väyrynen Martti	Vuokatti
Väyrynen Matti	Vuolijoki
Väyrynen Helvi	Vuolijoki
Väyrynen Iikka	Vuolijoki
Pusa Mirja	Värtsilä
Pusa Seppo	Värtsilä
Yrjänä Anja	Yli-Ullava
Lapinlampi Arvo	Ämmänsaari
Lapinlampi Raija	Ämmänsaari
Manninen Maire	Ämmänsaari
Manninen Pertti	Ämmänsaari
Väyrynen Airi	Ämmänsaari
Väyrynen Jalmari	Ämmänsaari
Väyrynen Eeva	Ämmänsaari
Väyrynen Elias	Ämmänsaari
Väyrynen Jorma	Ämmänsaari
Väyrynen Jorma	Ämmänsaari
Väyrynen Hilkka	Ämmänsaari
Väyrynen Paavo	Ämmänsaari

valokuvassa vasemmalta oikealle:
Antero Väyrynen, Eila Oikarinen,
Eija Väyrynen, Elias Väyrynen,
Jorma Kangas, Eeva Pietarila
Puolanka 7.11.1992

Sukuseura Väyryset RY

Hallitus 1992-1993

Elias Väyrynen Petkelkatu 1 B 89600 ÄMMÄNSAARI	metsätalousinsinööri puh. (986) 711 042 koti (986) 712 710 työ
varalla Mikko Moilanen Pääskyntie 3 B 91500 MUHOS	metsänhoitaja puh. (981) 5 332 748 koti 5 331 404 työ
Margareta Niskanen, Peltola 74595 RUNNI	terveydenhuoltoneuvos puh. (977) 41 709 puh. (977) 12 525
varalla Eeva Pietarila Kauppiaantie 34 90460 OULUNSALO	tekninen apulainen puh. (981) 481 725
Eila Oikarinen Karjaportintie 18 90140 OULU	perusk.luokanopettaja puh. (981) 332 551
varalla Arja Väyrynen Lammaskuja 90830 HAUKIPUDAS	toimistovirkailija puh. (981) 475 008
Jorma Kangas Kaislatie 5 P 27 90160 OULU	hallintopäällikkö puh. (981) 331 186
varalla Anneli Väyrynen Ouluntie 21 89200 PUOLANKA	kanslisti puh. (986) 751 592
Eija M Väyrynen Uusikatu 40 A 22 90100 OULU	opiskelija puh. (981) 3 117 427
varalla Hannu Tervonen Erätie 14 D 30 87200 KAJAANI	instrumenttiasentaja puh. (986) 27 929
Pentti Väyrynen Soppela 59 98100 KEMIJÄRVI	rehtori puh. (9692) 80 079
varalla Arvo Lapinlampi Tietäväisenkatu 4 A 5 89600 ÄMMÄNSAARI	puhelinasentaja puh. (986) 710 076

Puolangan vaarat

Sär. Kullervo Linna

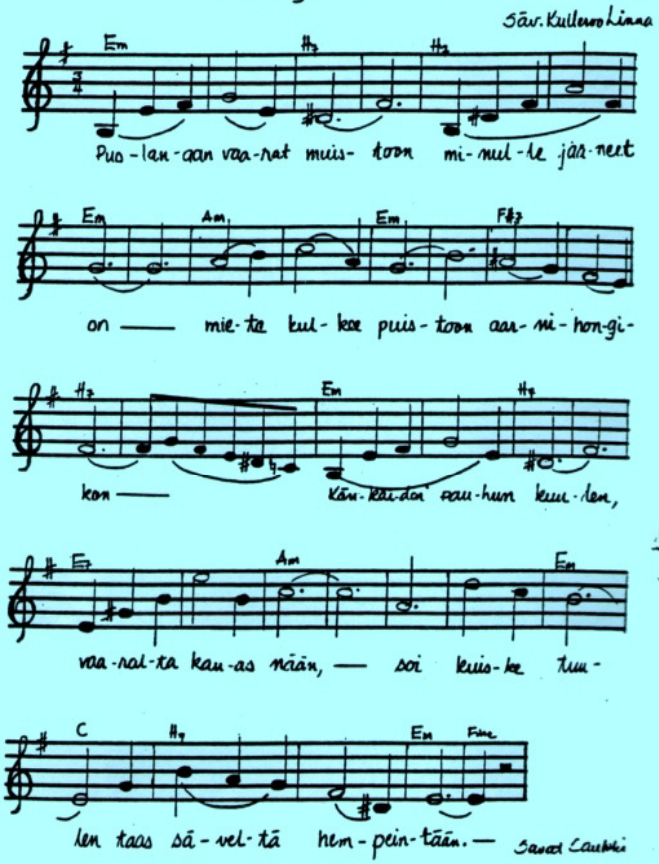

Sauli Laukkanen

PUOLANGAN VAARAT MUISTOON
MINULLE JÄÄNEET ON
MIETE KULKEE PUISTOON
AARNIHONGIKON .
KÖNKÄIDEN PAUHUN KUULEN ,
VAARALTA KAUAS NÄÄN ,
SOI KUISKE TUULEN
TAAS SÄVELTÄ HEMPEINTÄÄN .

MUISTONI KAUNIIT LIITÄN
VAAROJEN PUOLANKAAN .
LUONNON RAUHAA KIITÄN
KUN TAAS TULLA SAAN . . .
KANSALLE KORPI - SUOMEN
LAULUNI RAKKAAN TEEN .
TUOKOON JO HUOMEN
TIEN ONNEEN JA RAKKAUTEEN .

PUOLANGAN KÖNKÄÄT , VAARAT,
SIINTÄVÄN KORPIMAAN ,
VANHAIN HONKAIN HAARAT
KAUAS NÄHDÄ SAAN . . .
PUOLANGAN KÖNKÄÄT PAUHAA
VAPAINA VOIMASSAAN
SAAN SIELUNRAUHAA
NÄIN POLUILLA KORPIMAAN !

OULU 14.12.92 50 92 FINLAND